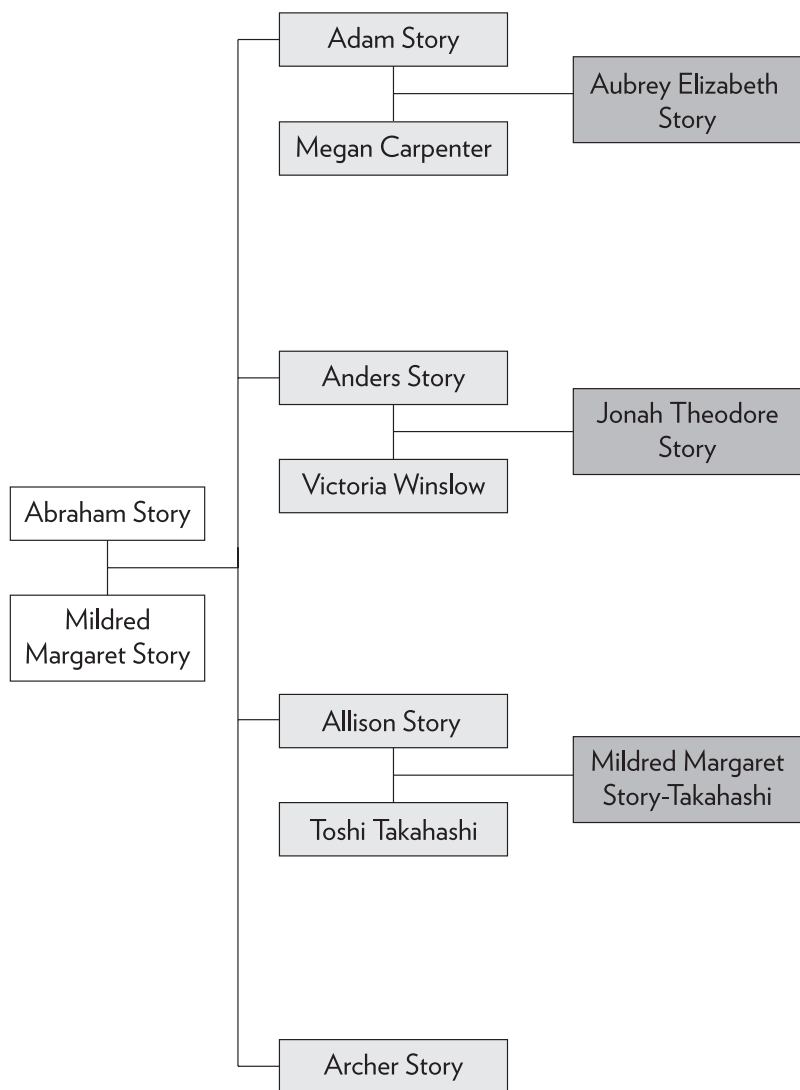

STAMBOOM VAN DE FAMILIE STORY

1

MILLY

Ik ben weer te laat voor het eten, maar ditmaal is het niet mijn schuld. Er zit me een *mansplainer* in de weg.

‘Mildred? Maar da’s een omanaam! En dan zelfs geen coole oma...’ Hij zegt het alsof hij zichzelf vreselijk slim vindt. Alsof er in al die zeventien jaren van mijn bestaan nooit eerder iemand heeft opgemerkt dat mijn naam niet echt modieus-klassiek is. Nee, dat opzienbarende weetje moest ik echt te horen krijgen van een investeringsbankier van Wall Street met strak achterovergekamd haar en een pinkring...

Ik drink mijn laatste restje mineraalwater op. ‘Klopt precies, ik ben vernoemd naar mijn oma,’ zeg ik.

Het is zes uur op een regenachtige aprilavond. Ik zit in een steakrestaurant in het centrum van de stad, mijn best te doen om niet op te vallen tussen het happy hour-publiek. Dat is een spelletje dat mijn vriendinnen en ik soms spelen: dan gaan we naar de bar van een restaurant (zodat we niet bang hoeven zijn dat we bij de deur onze ID-kaart moeten laten zien), gekleed in onze eenvoudigste jurk en met extra veel make-up op, bestellen een mineraalwater met een schijfje limoen – ‘In een klein glas, alstublieft: ik heb niet zo’n dorst’ – en kloppen dit weg totdat het glas bijna leeg is. Dan wachten we totdat iemand ons een drankje aanbiedt.

Werkt altijd.

Pinkring glimlacht. Zijn tanden geven bijna licht in het gedempte licht. Tanden bleken is voor hem overduidelijk een zaak van levensbelang. ‘Ik vind het eigenlijk wel wat hebben. Zo’n contrast met de mooie

jonge vrouw die je bent.’ Als hij dichterbij schuift, word ik omhuld door een hoofdpijnopwekkende wolk van een of ander heftig luchtje. ‘Je ziet er trouwens interessant uit... Waar kom je vandaan?’

Gatver! Dat is maar een ietsepietsje beter dan de *wát ben je*-vraag, die me soms ook wordt gesteld. Maar het blijft ranzig. ‘New York,’ zeg ik luchtig. ‘En jij?’

‘Nee, ik bedoelde oorspronkelijk,’ verklaart hij zich nader.

Dat doet het ’m: ik ben er klaar mee.

‘New York,’ herhaal ik, terwijl ik me van mijn kruk laat glijden. Het is maar goed dat hij me pas aansprak toen ik toch al op het punt stond om weg te gaan. Een cocktail voor het avondeten was toch niet zo’n briljant idee... Ik zoek de blik van mijn vriendin Chloe, aan de andere kant van de bar, en zwaai naar haar.

Maar voordat ik ertussenuit kan knippen, tikt Pinkring met zijn glas tegen het mijne. ‘Kan ik je er nog zo eentje aanbieden, wat het ook is?’

‘Nee, dank je. Ik heb een afspraak.’

Hij trekt zich terug, met een rimpel in zijn voorhoofd. Een diepe – alsof hij hard toe is aan een nieuwe botoxinjectie. Nu pas vallen ook de lijnen in zijn wangen en de kraaienvoetjes bij zijn ogen me op. Hij is veel te oud om mij te versieren, zelfs als ik de studente was die ik zo nu en dan speel. ‘Wat zit je mijn tijd hier dan te verdoen?’ gromt hij. Zijn blik dwaalt alweer weg, over mijn schouder.

Chloe houdt vooral van het happy hour-spel, zegt ze, omdat ze middelbareschooljongens zo onvolwassen vindt. Wat ook zo is. Maar soms denk ik dat we beter af zouden zijn als we niet wisten hoeveel erger ze nog kunnen worden. Ik vis het schijfje limoen uit mijn glas en knijp het dubbel. Ook al richtte ik niet per se op zijn oog, toch ben ik een tikje teleurgesteld als het sap slechts zijn kraag raakt. ‘Oeps, sorry,’ zeg ik liefjes, waarna ik de limoen weer in het glas laat vallen en dat terug op de bar zet. ‘Normaal zou ik ook niet eens naar je hebben omgekeken. Maar het is zo donker hierbinnen: toen je daarnet op me af kwam, dacht ik heel even dat je mijn vader was.’

Echt niet! Mijn vader ziet er een stuk beter uit én hij is geen engerd. De mond van Pinkring valt open. Maar ik schiet langs hem heen en ben de deur al uit voordat hij kan reageren.

Het restaurant waar ik moet zijn, ligt aan de overkant van de straat. De gastvrouw glimlacht breed naar me als ik er binnenstap. ‘Kan ik u helpen?’

‘Jazeker. Ik heb hier met iemand afgesproken, voor een etentje. Alison is de naam.’

Haar blik glijdt over het opengeslagen boek voor haar. Er verschijnt een kleine rimpel tussen haar ogen. ‘Ik zie niet zo gauw...’

‘Story-Takahashi?’ probeer ik. Mijn ouders zijn ongewoon vriendschappelijk uit elkaar gegaan. Bewijsstuk A: mam is beide achternamen gewoon blijven gebruiken. ‘Nou ja, da’s toch ook nog steeds jóúw naam?’ zei ze vier jaar geleden, toen de scheiding definitief werd. ‘En ik ben eraan gewend geraakt.’

De rimpel tussen de ogen van de gastvrouw wordt nog wat dieper. ‘Dat zie ik ook niet staan.’

‘Alleen Story dan?’ vraag ik. ‘U weet wel, zoals in een boek.’

Haar voorhoofd wordt weer glad. ‘O! Ja, daar staat u. Deze kant op, alstublieft.’

Ze grist twee menukaarten mee en zigzagt dan tussen de witgedekte tafels door naar een tafeltje in een hoek. De muur ernaast is bedekt met spiegels. De vrouw die er zit te nippen van een glas witte wijn, checkt net stiekem haar spiegelbeeld en duwt een paar verdwaalde haren (die alleen zij kan zien) terug in haar donkere knot.

Ik laat me op de stoel tegenover haar vallen, terwijl de gastvrouw de grote rode menukaarten voor ons neerzet. ‘Dus vanavond is het Story?’ zeg ik.

Mijn moeder wacht met reageren tot de gastvrouw weg is. ‘Ik was er niet voor in de stemming om mezelf te herhalen,’ verzucht ze.

Ik trek één wenkbrauw op. Mam deinst er meestal niet voor terug om iedereen die doet alsof hij paps Japanse achternaam niet kan spellen of uitspreken, de wind van voren te geven. ‘Hoezo niet?’ vraag ik, ook al weet ik dat ze me dat nu toch niet gaat vertellen. We hebben eerst nog een paar rondes van Milly-kritiek te gaan.

Als ze haar glas neerzet, rinkelen er wel tien gouden armbanden rond haar pols. Mijn moeder is pr-manager van een juweliersbedrijf: dat ze altijd de must-haves van het seizoen mag dragen, is een van de extraatjes

van haar werk. Ze bestudeert me van top tot teen: van mijn theater-dan-normale make-up tot aan mijn strakke marineblauwe jurk. ‘Waar kom jij zo opgetut vandaan?’

De bar aan de overkant. ‘O, een galeriedingetje met Chloe,’ lieg ik. Chloes moeder is eigenares van een kunstgalerie in de stad, waar onze vriendinnenclub veel tijd doorbrengt. Zogenaamd dan.

Mam pakt haar glas weer op en neemt een slokje. Haar ogen flitsen weer even naar de spiegel en ze strijkt over haar haar. Als ze het los draagt, valt het in donkere golven naar beneden, maar – zoals ze me graag vertelt – was het voor haar zwangerschap veel soepeler. Ik weet bijna zeker dat ze me dat nooit heeft vergeven. ‘Ik dacht dat jij zat te blokken voor je examens?’

‘Zat ik ook. Eerder vandaag.’

Haar knokkels rond het glas worden wit. Ik wacht tot het komt: *Milly, je moet aan het eind van je derde jaar niet lager dan een zeven gemiddeld staan. Je staat op de drempel der middelmaat! Je vader en ik hebben veel te veel in je geïnvesteerd om jou al je kansen te zien vergooien.*

Als ik ook maar een beetje muzikaal was, zou ik een band beginnen met de naam Drempel der Middelmaat, als eerbetoon aan mijn moeders lievelingswaarschuwing. Al drie jaar krijg ik een of andere variant van dezelfde preek te horen. Dat Prescott Academy er Ivy League-studenten uitpoept alsof het een blauwbloedfabriek is, en dat het de nagel aan mijn moeders doodskist is dat ik met mijn schoolcijfers altijd in de onderste regionen van mijn klas blijf hangen.

Maar die preek komt nu niet. In plaats daarvan steekt mam haar hand uit en geeft ze een klopje op de mijne. Heel stijfjes, alsof ze de marionet van een beginnende poppenspeler is. ‘Je ziet er in elk geval erg leuk uit.’

Ik ben meteen op mijn hoede. Het is al raar genoeg dat mijn moeder me heeft uitgenodigd voor een etentje, maar complimentjes... die geeft ze me echt nooit. Laat staan dat ze me aanraakt. Het voelt opeens alsof ze deze hele valstrik heeft opgezet om me iets te vertellen wat ik liever niet wil horen. ‘Ben je soms ziek?’ flap ik eruit. ‘Of pap?’

Ze knippert even met haar ogen en trekt haar hand dan terug. ‘Wat? Welnee! Hoezo vraag je dat?’

‘Maar waarom...’ Ik onderbreek mezelf als er een glimlachende ober naast onze tafel verschijnt, die onze waterglazen vult uit een zilverkleurige schenkkkan.

‘En hoe gaat het vanavond met u, dames? Mag ik u even vertellen over onze dagspecialiteiten?’

Terwijl de ober zijn verhaaltje afraffelt, tuur ik over mijn menukaart heen en bestudeer mam stiekem. Ze is absoluut nerveus – ze wurgt haar bijna-lege wijnglas zowat – maar ik besef dat ik ernaast zat toen ik slecht nieuws verwachtte. Haar donkerblauwe ogen sprankelen en haar mondhoeken staan zowaar omhoog. Ze ziet niet ergens tegen op: ze kijkt er juist naar uit. Ik probeer te bedenken wat mijn moeder gelukkig zou maken – buiten het feit dat ik op magische wijze met een lijst vol negens en tienens op Prescott Academy zou mogen beginnen.

Geld. Dat is het enige wat het zou kunnen zijn. Mams hele leven draait erom – of specifieker: rond het feit dat ze er nooit genoeg van heeft. Mijn ouders hebben allebei een goede baan. Mijn vader is, ook al is hij intussen hertrouwd, altijd gul geweest met de alimentatie. En zijn nieuwe vrouw, Surya, is op geen enkel gebied – dus ook financieel niet – een boze stiefmoeder. Zij heeft mam de vette cheque die hij elke maand opstuurt nooit misgund.

Maar ja, probeer dan toch je hoofd maar eens boven water te houden in Manhattan. Bovendien is mijn moeder met veel meer geld opgegroeid.

Ze heeft promotie gekregen, besluit ik. Ja, dat moet het zijn. Wat natuurlijk geweldig nieuws is – op het gedeelte na waarin ze mij eraan gaat herinneren dat ze daar keihard voor heeft gewerkt: *Tussen haakjes, waarom kun jij eigenlijk niet wat harder werken voor, zeg maar, letterlijk alles?*

‘Ik neem de caesarsalade met kip. Zonder ansjovis en met de dressing er apart bij,’ zegt mam. Ze geeft de ober de menukaart terug zonder hem echt aan te kijken. ‘En nog een glas Langlois-Chateau, alsjeblieft.’

‘Uitstekend. En voor de jongedame?’

‘De entrecote, medium gebakken, met een grote gepofte aardappel in de schil erbij,’ zeg ik. Wat er ook gaat komen, ik kan er maar beter goed bij eten.

Als de ober wegloopt, drinkt mijn moeder haar wijnglas leeg en neem ik een slok van mijn water. Mijn blaas zit nog vol van dat mineraalwater uit die bar. Ik sta op het punt om me te verontschuldigen en naar het toilet te gaan als mam zegt: ‘Ik heb vandaag zulke interessante post ontvangen.’

Nou, daar komt het dan! ‘O?’ Ik wacht geduldig af, maar als ze niet verdergaat, dring ik aan: ‘Je hep wát ontvangen?’

‘Hébt...’ corrigeert ze me automatisch. Haar vingers glijden langs de voet van haar wijnglas, terwijl haar lippen nog wat verder omhoogkrullen. ‘Een brief, van je oma.’

Ik knipper met mijn ogen. ‘Van Baba?’ Ik heb geen idee waarom ze dat zo dramatisch brengt. Toegegeven, mijn oma schrijft mam niet zo vaak, maar ze hééft het wel eens eerder gedaan. Baba is zo’n type dat graag artikelen die ze heeft gelezen doorstuurt naar iedereen van wie ze denkt dat hij of zij er iets aan zou kunnen hebben. Mam is ook na de scheiding op haar lijstje blijven staan.

‘Nee... je ándere oma.’

‘Hè?’ Nu snap ik er echt niets meer van. ‘Een brief van... Mildred?’

Voor mijn moeders moeder heb ik geen koosnaampje: zij is geen ‘oma’, ‘opoe’ of wat dan ook voor me. Ik heb haar namelijk nog nooit ontmoet.

‘Inderdaad.’

De ober brengt mams wijn. Dankbaar neemt ze een grote slok.

Ik blijf zitten zwijgen. Ik kan nog steeds niet bevatten wat ze me zojuist heeft verteld. Mijn oma van moederskant heeft altijd ergens hoog boven mijn jeugd gezweefd, maar meer als een soort sprookjesfiguur dan als een echte persoon: de rijke weduwe van Abraham Story, van wie de bet-over-nog-iets-grootvader op de Mayflower naar dit land was gekomen. Mijn voorouders zijn interessanter dan welk geschiedenisboek dan ook: de familie verdiende eerst een fortuin in de walvishandel, verloor toen het grootste deel daarvan weer aan spoorwegaandelen en spendeerde het restant uiteindelijk aan het opkopen van een verzameling vastgoed op een onbeduidend eilandje voor de kust van Massachusetts.

Gull Cove Island was een vrij onbekend toevluchtsoord voor kunste-

naars en hippies, totdat Abraham Story het omtoverde tot wat het vandaag de dag nog steeds is: een plek waar rijke stinkerds en quasiberoemdheden een belachelijke hoeveelheid geld uitgeven, terwijl ze zichzelf wijsmaken dat ze ‘terug naar de natuur’ zijn gegaan.

Mijn moeder en haar drie broers zijn opgegroeid in een gigantisch landhuis aan zee, Catmint House, al paardrijdend en chique feesten bezoeken alsof ze de prinsen en prinses van Gull Cove Island waren. Op de schoorsteenmantel in ons appartement staat een ingelijste foto van mam op haar achttiende terwijl ze uit een limousine stapt, op weg naar het Zomergala dat haar ouders elk jaar in hun vakantieoord organiseerden. Ze heeft haar haar hoog opgestoken en draagt een spierwitte baljurk en een prachtig collier met een druppelvormige diamant. Het is het halssnoer dat ze op haar zeventiende verjaardag van Mildred had gekregen en waarvan ik altijd heb gedacht dat ze het aan mij zou doorgeven zodra ik die leeftijd bereikte.

Niet dus. Ook al draagt ze het zelf nooit.

Mijn opa overleed toen mam in het eindexamenjaar van haar middelbare school zat. Twee jaar later ontferde Mildred al haar kinderen. Ze verstootte ze zowel financieel als persoonlijk, met als enige verklaring een brief met één zin, die twee weken voor de kerst via haar zaakwaarnemer werd verstuurd, ene Donald Camden, een man die mam en haar broers al hun hele leven kenden:

Jullie weten wat jullie hebben gedaan.

Mam heeft altijd volgehouden dat ze geen idee had waar Mildred toen op doelde. ‘Wij vieren waren, denk ik... wat egoïstisch geworden,’ vertelde ze me altijd. ‘We zaten inmiddels allemaal op de universiteit en hadden het druk met ons eigen leven. Moeder werd eenzaam toen vader er niet meer was en smeekte ons constant om eens langs te komen. Maar daar hadden we geen trek in.’ Zo noemt ze haar ouders altijd – ‘vader’ en ‘moeder’ – alsof ze uit een victoriaanse roman komt. ‘Dat jaar met Thanksgiving ging niemand van ons naar huis, we hadden allemaal andere plannen. Moeder was woest, maar...’ Op dat punt in het verhaal kreeg mam altijd een peinzende verre blik in haar ogen. ‘Maar da’s zo iets onbenulligs: dat kun je je kinderen toch wel vergeven?’

Als Abraham Story geen studiefonds voor mam en haar broers had

ingesteld, waren ze misschien nooit afgestudeerd. Maar zodra ze van de universiteit kwamen, werden ze aan hun lot overgelaten. In het begin deden ze nog regelmatig hun best om het contact met Mildred te herstellen. Ze bleven Donald Camden bestoken met verzoeken om bemiddeling, maar zijn enige reactie was zo nu en dan een mail, waarin hij hun moeders beslissing herhaalde. Ze stuurden uitnodigingen voor hun huwelijken, geboortekaartjes toen de kinderen kwamen, ze doken zelfs om beurten op Gull Cove Island op – waar mijn oma nog steeds woont – maar zij bleef weigeren hen te zien of te spreken.

Ik stelde me altijd voor dat ze op een dag ons appartement zou binnen stormen, behangen met bont en diamanten, met de aankondiging dat ze voor mij, haar naamgenoot, kwam. Vervolgens zou ze me meeslepen naar een speelgoedwinkel, waar ik mocht kopen wat ik wilde, waarna ze me ook nog een zak met geld voor mijn ouders zou geven. Ik weet bijna zeker dat mijn moeder dezelfde fantasie had. Waarom zou je een meisje uit de eenentwintigste eeuw anders opzadelen met een naam als Mildred?

Mijn oma bleef, bijgestaan door Donald Camden, haar kinderen echter negeren – totdat ze het uiteindelijk opgaven.

Mam kijkt me verwachtingsvol aan. Ik besef opeens dat ze op een reactie van mij zit te wachten. ‘Je hebt een brief van Mildred gekregen?’ herhaal ik dus maar.

Ze knikt en schraapt haar keel voordat ze antwoordt: ‘Nou ja... om precies te zijn: jij hebt een brief van haar gekregen.’

‘Ik?’ Mijn woordenschat is in de afgelopen vijf minuten drastisch geslonken.

‘Ja. De envelop was geadresseerd aan mij, maar de brief die erin zat, was voor jou.’

Er flitst een tien jaar oud filmpje door mijn hoofd: mijn verloren gewaande oma en ik die een winkelwagentje tot aan de rand toe vullen met knuffeldieren, terwijl we zijn gekleed alsof we naar de opera gaan, compleet met tiara’s. Ik schuif deze gedachte gauw opzij en zoek naar de juiste woorden. ‘Is ze... Heeft ze... Hoezó dan?’

Mijn moeder steekt haar hand in haar tas en trekt er een envelop uit, die ze me over de tafel toeschuift. ‘Misschien moet je hem maar gewoon lezen.’

Ik til de flap op en trek er een opgevouwen vel stevig crèmekleurig papier uit, dat ruikt naar seringeng. Bovenaan staan in dikke letters de initialen M.M.S.: Mildred Margaret Story. Onze namen zijn bijna exact hetzelfde, alleen staat er bij mij nog Takahashi achter.

De korte alinea’s zijn getypt en het geheel is ondertekend met een kriebelige handtekening.

Lieve Milly,

Wij hebben elkaar natuurlijk nooit ontmoet. De redenen hiervoor zijn ingewikkeld, maar met het verstrijken der jaren worden ze minder belangrijk dan ze eens waren. En nu jij op de drempel van de volwassenheid staat, merk ik dat ik benieuwd naar je begin te worden.

Ik bezit een landgoed genaamd Gull Cove Resort, een populaire vakantiebestemming op Gull Cove Island. En nu wil ik jou graag, samen met je neef en nicht, Jonah en Aubrey, uitnodigen om deze zomer in mijn vakantiepark te komen wonen en werken. Jullie ouders hebben hier als tiener ook allemaal gewerkt en zij hebben deze omgeving altijd als uiterst stimulerend en verrijkend ervaren. Ik weet dan ook zeker dat jullie net zo zullen genieten van een zomer in Gull Cove Resort.

Aangezien mijn gezondheid me helaas niet toestaat om logees te ontvangen, zou ik op deze manier toch de kans krijgen om jullie drieën te leren kennen.

Ik hoop dat je mijn uitnodiging wilt accepteren. De coördinator Seizoenspersoneel van het park, Edward Franklin, zal alle logistieke zaken met jullie afhandelen. Hij is te bereiken via het mailadres dat je hieronder vindt.

Met heel hartelijke groeten,

Mildred Story

Ik lees de brief meteen nog een keer, dan vouw ik hem weer op en leg hem voor me op tafel. Zonder op te kijken voel ik mijn moeders blik op me rusten, terwijl ze wacht op mijn reactie. Ik moet intussen echt nodig plassen, maar toch neem ik eerst nog een slok water om mijn keel te

verzachten voor ik uitroep: ‘Wat is dit voor bullshit?’

Die reactie had mijn moeder duidelijk niet verwacht. ‘Pardon?’

‘Even zien of ik het goed begrijp, hoor,’ zeg ik. Ik voel mijn wangen warm worden, terwijl ik de brief begin terug te duwen in de envelop. ‘Deze vrouw die ik nog nooit heb ontmoet... die jou zonder blikken of blozen uit haar leven heeft gewist... die in de afgelopen vierentwintig jaar niet op jullie huwelijk is geweest, niet op mijn doopfeest, of bij welke andere familieaangelegenheid dan ook... die me nooit eerder heeft gebeld, geschreven of gemaïld tot... eh, vijf minuutjes geleden... Die vrouw wil nu ineens dat ik in haar hotel kom werken?’

‘Ik geloof niet dat je het goed bekijkt, Milly.’

Ik krijs nu bijna: ‘O nee? Hoe moet ik het dan bekijken?’

‘Ssst,’ sist mam, terwijl haar ogen gejaagd door de zaak flitsen. Als ze ergens een hekel aan heeft, is het ophef. ‘Als een kans.’

‘Wat voor kans?’ vraag ik. Ze draait aarzelend aan haar ring – die in niets lijkt op de vijfkaraats joekel van een smaragd die ik op oude foto’s aan mijn oma’s hand heb gezien – en opeens begrijp ik het. ‘Nee, wacht... geef daar maar geen antwoord op, da’s de verkeerde vraag. Ik moet eigenlijk zeggen: wíé ze kans?’

‘Wier kans,’ verbetert mijn moeder me – ze kan het echt niet helpen.

‘Jij ziet dit als een kans om weer bij haar in een goed blaadje te komen, hè? Om te worden... herbeërfd.’

‘Dat is geen woord.’

‘Jezus, mam, hou eens op, wil je? Het gaat nu even niet over mijn taalbeheersing!’

‘Sorry,’ zegt mijn moeder. En daar verrast ze me zo mee dat ik de hele tirade waar ik naartoe aan het werken was, vergeet. Haar ogen sprankelen nog steeds, maar ze zijn ook vochtig, zie ik nu. ‘Het is gewoon... Het gaat om mijn moeder, Milly! Ik wacht al jaren op een teken van leven van haar. En ik weet niet waarom het nu ineens komt, of waarom ze jou aanspreekt en waarom op deze manier, maar eindelijk, eindelijk steekt ze haar hand uit. En als we die nu niet aannemen, krijgen we misschien geen tweede kans meer.’

‘Een kans waarop?’

‘Om haar opnieuw te leren kennen.’

Het ligt op het puntje van mijn tong om te roepen: *Lekker belangrijk!*, maar ik slik mijn woorden in. Want daarna zou ik hebben gezegd: *We hebben ons al die tijd prima zonder haar gered.* Maar dat is gewoon niet waar: het gaat niet ‘prima’ met ons.

Mijn moeder leeft al mijn hele leven met een Mildred Story-vormig gat in haar hart. Ze is er een vrouw van geworden die iedereen op een afstandje houdt – inclusief mijn vader, van wie ze (dat weet ik zeker) zoveel heeft gehouden als ze maar kon. Als ik hen vroeger samen zag, wenste ik altijd dat ik ooit ook zo’n perfecte liefde zou vinden. Maar toen ik ouder werd, begon ik te zien hoe mam hem op allerlei manieren van zich af duwde: hoe ze verstijfde als hij haar knuffelde, hoe ze haar werk als smoes gebruikte om pas thuis te komen als wij al in bed lagen, hoe ze onder gezinsuitjes probeerde uit te komen door te zeggen dat ze migraine had, terwijl ze daar op kantoor nooit last van had. Uiteindelijk was ze niet alleen koel en gesloten meer, maar had ze kritiek op werkelijk alles wat pap zei of deed. Totdat ze hem uiteindelijk verzocht te vertrekken.

En nu hij er niet meer is, doet ze hetzelfde met mij.

Ik teken een vraagteken in de condens op mijn waterglas. ‘Wil je dat ik de hele zomer weg ben?’ vraag ik.

‘Je zou het er heerlijk vinden, Milly.’ Als ik daarop snuif, voegt ze toe: ‘Nee, ik meen het echt. Het is een schitterend vakantiepark. Jongeren uit het hele land solliciteren er naar een baantje: je boft echt als je wordt uitgekozen. En de personeelsverblijven zijn er prachtig, je mag gebruikmaken van alle faciliteiten... Het is eigenlijk een soort vakantie.’

‘Ja ja. Een vakantie waarin ik voor mijn oma moet werken.’

‘Maar wel samen met je neef en nicht.’

‘Die ik helemaal niet ken.’ Aubrey heb ik niet meer gezien sinds het gezin van oom Adam naar Oregon is verhuisd – vijf waren we toen. Jonah woont in Rhode Island, wat niet eens zo heel ver is, maar mijn moeder en zijn vader spreken elkaar bijna nooit meer. De laatste keer dat we bij elkaar waren, was voor oom Anders’ verjaardag, op mijn achtste. Van Jonah herinner ik me maar twee dingen. Ten eerste dat hij met een plastic knuppel op mijn hoofd sloeg en teleurgesteld leek dat ik niet begon te huilen. Ten tweede dat hij opzwool als een ballon toen hij van